מתכות כבדות

המסמך השלם לתרבות מוסיקלית קיצונית

מרץ 2000
גליון # 1

Opeth
Thyrfing
Bloodthorn
Mortician
Morgion
Solarisis
Krabathor
Shamash
Winter
&...

...סוף סוף, מחתרת אמיתית בישראל!

מתכות כבדות

המסמך השלם לתרבות מוסיקלית קיצונית

הירחון למוזיקה מצידו האפל של הירח, שאומר לכם מה שתמיד ידעתם ופחדתם לומר!
או במלים אחרות ...סוף סוף, מחתרת אמיתית בישראל!!

עורך ראשי - חיים דרישנר
עורך משנה -אבי הררי
עיצוב וגרפיקה - אלי אלקריף
elkarif@netvision.net.il

המערכת:
ת.ד. 5303 קרית ביאליק 27151
טל' 04-8774603 , 054-974950
דואר אלקטרוני:
annabell@netvision.net.il

תודה:
לכל האנשים הטובים שעזרו, נתנו טיפים, שלחו חומר מוזיקלי ולכל המפרסמים שהאמינו בנו.

"לכל אחד שהקדיש חמש דקות של מחשבה לכתוב ואמר לעצמו: וואללה!"

תודה מיוחדת:
אלי אלקריף - אין מילים, בנאדם!!
ישי שוורץ Raven Music,
תומר פינק'/ קובי פרחי MDMA, Music
זאב טננבוים (Salem),
Olaf מתקליטי מורביד (גרמניה),
Oscar מתקליטי Oz (מקסיקו),
אבי ועננו - Psycho tattoo
שמעון בן חמו,

ולכל הלבבות המתכתיים האמיתיים שמשוטטים כזאבים בינות לכבשים התועות...

דבר העורך

...I Am the Way...

עותק מס' 1 יוצא לדרכו הארוכה. דרך ארוכה מהמדפסת הרעועה שלי, דרך עיניהם הביקורתיות של "מביני עניין", בתי הדפוס למיניהם ועד למדפי החוברות שמחולקות חינם בכל מני מקומות חשובים פחות. אחרי הכל, מטאל מעולם לא היה ממש חשוב לאנושות, ותמיד יישאר כך. אולי זהו חלק מקסמו. אנדרדוג תמידי, תמיד לוחמני, תמיד מקופח, אך לעולם לא מושפל. לעולם גאה, מיליטנטי ומיזנטרופי. אז בואו נצא למסע קצר בתוך עולם ניהיליסטי לא ממש מציאותי. בהזדמנויות שונות, כששואלים אותי כל מני ליצנים מה המוסיקה שאני שומע, אני עונה כמובן - מטאל מחתרתי, ואז מגיע תמיד המשפט: "כן, גם אני הייתי בקטע הזה פעם. עד שהתבגרתי". כך אומרים לי. אומרים שזה יעבור לכשאתבגר. אף אחד לא מעז לומר את השטויות האלה למישהו שעוסק באופן אובססיבי משהו, כ-13 שנים מחייו, בנושא החשוב לו ביותר בעולם. אף אחד לא צריך להקשיב לשטויות האלה, רק אנו - אנשי המטאל האמיתיים. לעולם לא תשמעו אומנים שונים; מוסיקאים, ציירים, פסלים, סופרים ומשוררים - הטוענים שגם הם שמעו ונאלצו לספוג את המשפט הזה איפה-שהוא, מתי-שהוא: "כשתתבגר, זה יעבור לך". מה יעבור לי לעזאזל? מה?! 13 שנים אני שוחה בביצת המטאל, נהנה מכל רגע, מתפתח במקביל לז'אנר, ועושה איתו אהבה - כבר 13 שנים. כן, אז מתי זה יעבור לי? מי שטוען שהיה מטאליסט, ויצא מזה - מעולם לא באמת היה מטאליסט. אולי היה כזה מאלף סיבות שונות, רק לא עקב הסיבות האמיתיות. ממוסיקת מטאל אי-אפשר לצאת. אתה נושא אותה עמך לכל מקום, כל הזמן. היא חלק מחייך, חלק מהאינדיבידואל שלך. היא משפיעה על צורת מחשבתך, על גישתך לחיים, לאנשים, לחברה כולה. היא גורמת לך להרגיש מה ששום דבר אחר- לא סקס, לא סמים, כלום - לא יכול להעניק לך. אז נכון, אולי אני אצא מזה, כשאני אתבגר. וזה יקרה מן הסתם- כשאני אתפגר. המטאל, שדבקה בו אותה תווית ילדותית, מציואיסטית, זכה לתווית זו כיון שאותן להקות ותיקות התייחסו אל המוסיקה כאל סוג של בדיחה. בדיחה עם טקסטים גרועים-המדברים על דם, גופות והרג. משהו, שרק ילדים קטנים הרגישו חיבור אליו, בריחה מהמציאות הבאנאלית והמשעממת של היום-יום, מרד נעורים, נגד ההורים, נגד בית-הספר. הנערים גדלו והתבגרו, אך חלק גדול מאותן להקות נשארו בשלהן; מוסיקה הנושאת מסרים לא ממש רציניים ואיכותיים. הילדים בגרו, ולא הסתפקו במה שאותן להקות "גן-ילדים" הציעו להם. מאד קשה להזדהות עם בולשיט שכזה לאורך זמן- אחרי הכל. מוסיקת מטאל דומה מאד לכריש. הכריש חייב לשחות כל הזמן על מנת להמשיך לחיות. אם הכריש לא ישחה, לא תיווצר זרימת מים בזימיו - והוא ייחנק מחוסר חמצן. כך גם המטאל; המטאל הוא חיה שחייבת להתפתח ולחדש כל הזמן על-מנת לשרוד. אם להקה מייצרת מוסיקה חד-גונית, תקליט אחר תקליט, סופה קרוב. כך גם סופם של מעריציה להעריצה. ובעצם מעז יצא מתוק. אנשי המטאל ברובם הפנימו את העניין, וכעת כולם עסוקים בחדשנות לשמה. כל הזמן מנסים ומשנים. מגלים מחוזות חדשים. שילובים של שנות השבעים, ג'אז, אופרה, אוונגארד, תעשייתי. כל שילוב שתחשבו עליו - קיים במטאל. כך גם הרעיונות המילוליים והמסרים למאזין - האפלה מקבלת מטאפורות אין-ספור, השטן כבר מזמן אינו דמות בעלת זכות קיום משל עצמה - אלא כעת הינו היצר הרע של האדם ("האדם רע משחר נעוריו"), המודעות הסביבתית גוברת, העוול החברתי, השנאה הבין-גזעית, הגזענות והקיפוח - שהמטאל זכה לו רבות בשנות קיומו - הם כעת המסרים החברתיים החדשים שהמטאל מנסה להעביר לעולם, דרך השירים. בדרכו, המטאל מנסה בעצם לתקן את העולם. לזעוק ולגרום לאנשים להבין- ולשנות דרכיהם. השפעתו על המאסות קרוב לוודאי- מינורית עדיין, אך כשם שהוא מתמיד, ככל שיתמיד - יותר ויותר אנשים עם שכל בין האוזניים ירצו לשמוע מה שיש לו לומר. אני כבר יודע זאת. ידעתי זאת כל חיי, והתודעה הזו התגברה בי ב -13 שנות האזנתי למטאל. עכשיו תורכם הגיע!!

מתכות כבדות-

המסמך השלם לתרבות מוסיקלית קיצונית

בחרתי להציג כך את כתב העת המחתרתי "מתכות כבדות", כיון שהרוק הכבד - מהסוג שאני מתכוון אליו - הוא יותר מלהניח דיסק בנגן התקליטורים וליהנות מהמוסיקה. הרבה יותר מכך. לפני שנתחיל ברצוני להגדיר באופן שאינו אובייקטיבי, לפי ראות עיניי בלבד, את המושג "רוק כבד אמיתי", כפי שאני רוצה שיוגדר, לפחות בין דפי מסמך זה: רוק כבד הינו תרבות מוסיקלית אפלה וקודרת, המאופיינת בצלילים אגרסיביים וקשים, בעלת אופי ניהיליסטי, מלחמתי ופסימי, הגורם לתחושת סלידה קשה, פחד וצרימה לרוב בני-האדם, שיתארוה גם כקקופוניה ברובה הגדול. זוהי מוסיקה מיזנטרופית, בעלת מסרים חברתיים קשים ונוקבים, טקסטים של אהבת הטבע וסלידה מכל מה שמייצגות הדתות המונותאיסטיות, ההליכה בתלם, הקונפורמיזם החברתי והאופנות המשתנות. הטקסטים ברובם הגדול הם מילים של שליחות, של ניסיון לשנות ולתקן חוליים רבים שהחברה המודרנית לוקה בהם - ורבה עדיין העבודה... מכירות אלבומים "היסטריים" ברחבי העולם, מאופיינות במספר עותקים מקסימלי של 10,000 עותקים, אולי מעט יותר. רבים נוטים לקטלג ולחלק את הרוק הכבד לסוגים וז'אנרים מוסיקליים שונים, ואמנם רבים הסגנונות ושונים מאד זה מזה, אך כולם משפחה אחת. העיסוק העיקרי של מסמך זה יהיה בז'אנרים הבאים:

DeathMetal, BlackMetal, GothicMetal, ThrashMetal, GrindCore,IndustrialMetal, DarkMetal, וכל סגנון מוסיקלי לא-קונפורמיסטי, אינדיבידואלי, אפל ובלתי-מסחרי, בעל אמירה חברתית או תרבותית נוקבים, חשובים ומקוריים! זוהי חוויה רוחנית, תרבותית, גופנית, שכלתנית, המייצגת את כל האנשים שלא מסתגלים לעולם הפופ במובן הרחב של המילה. זוהי תרבות ניהיליסטית, אנטי-ממסדית, ולגבי רבים מאיתנו גם דרך חיים במובנים רבים. אנו חיים בעולם שגורם לנו להתגעגע למשהו אחר. למקומות אחרים, לייצורים אחרים, לזמנים אחרים וגורם לתחושת התכנסות בתוך עצמנו והפנמת כל המיוחד בנו, ללא צורך בכל חיצוניות שהיא; ללא הצורך החיצוני בשיער ארוך, קעקועים, פירסינג, בגדים שחורים או כל סממן חיצוני שהוא שרוצה להגיד לכולם כביכול: "סתכלו עליי, כמה אני מיוחד ושונה ומוזר וקשוח, אוהו..." שנות התשעים היו שפל המדרגה בכל הקשור ליחסים בין בני-אדם, בכל הקשור לאיכות הסביבה העולמית והארצית, שפל המדרגה באיכות החיים והתרבות, וכמובן שפל המדרגה בכל הקשור למוסיקה. מוסיקה היא מילה אוניברסלית, חוצה יבשות ותרבויות ועמים ואין בעברית מילה מקורית שתוכל להחליף את המושג הלועזי הנ"ל, וכל זאת כיוון שזו השפה שכולם מבינים. מילה אחת, שפה אחת. מוסיקה היא האלוהים, או לפחות הינה המתנה היפה ביותר שיכול היה אותו אלוהים כביכול, להעניק לנו בני-האדם. זוהי רק אחת הסיבות שבגינה אני מעריך כל-כך את המושג הזה וכל מה שהוא מייצג. הסיבה האחרת והעיקרית, היא העוצמה הפנימית ומערבולת הרגשות שהמוסיקה מסוגלת לחולל בכל אחד ואחד מאיתנו. בכי, צחוק, צמרמורת, שנאה, אהבה, הרגשת אינדיבידואליזם, בדידות וקשת רחבה של רגשות שאינם ניתנים לתיאור במילים - רק בהרגשה. בחרתי להקים עיתון, כתב-עת מחתרתי זה, או כל מילה אחרת

שתייצג את הפורמט הזה, כיוון שנמאס לי לשבת מכונס בעצמי, מתוסכל מכל מה שיכולתי לעשות ולא עשיתי, מבואס מכל מה שיכולתי לתקן ולא תיקנתי ולא אמרתי ורק שתקתי, ובניתי בתוכי תסכול על חיי המסורסים בשנות התשעים הדקדנטיות, הטכנולוגיות, הקרות והנבובות, עם הטראנס והדאנס והראפ וה- MTV ומשחקי המחשב וחיי המחשב והסרטים ההוליוודיים המגוחכים ושוברי הקופות ואיכות הסביבה שלנו, של כולנו, שיורדת לביוב יחד עם המים שאנו מורידים באסלה הקיומית שלנו, והג'אנק פוד והאמריקניזציה והמועדונים הטפשיים שמאכלסים נוער טפשי ושמשמיעים "מוסיקה" טפשית. אני רוצה לצעוק, לצרוח ולעשות משהו, אולי קטן ולא מספיק - אבל משהו, עבור אותו קומץ מאמינים אמיתיים, אותם לבבות מתכתיים פועמים וגאים, עבור אותם אלה שיודעים שהם מיוחדים ושונים ושבליבם אמונה שלא ימכרו את נשמתם בעבור אופנות משתנות, בעבור מה IN ומה OUT, ושאת קולם לא שמעתי זמן רב מדי, אלא רואה רק מדי פעם מתגנבים בחשאי למדפי הרוק הכבד בחנויות המוסיקה ומוציאים כסף רב מדי עבור אהבתם האמיתית. מטרתי במסמך זה ואחרים שיבואו אחריו, להחיות מעגל מאמינים שהכתוב בשורות אלו אכן יידבר אליהם, כל אלה שיודעים בדיוק על מה אני מדבר ולמה אני מתכוון, ולהראות לכל העיוורים שרוק כבד אמיתי הוא מסורת, הוא דרך-חיים, הוא תרבות שלמה שבתוכה ניתן למצוא פילוסופיות וחוכמות חיים, ושירה יפהפיה ופנטזיה ואהבת הטבע וציור ואמירה רבה מפי יוצרים חכמים, וכן גם מיזנטרופיה שהיא חלק מן העניין כיון שכיצד ניתן להעביר יום ביומו, לראות ולהרגיש ולשמוע את מעשי בני האדם- מבלי להפוך למיזנטרופ בעל כורחך?!?!! רבות הן הפעמים שאני שומע את הטענה המגוחכת שמוסיקת רוק כבד קשורה בעבודת השטן לסוגיה וכל מה שנשאר לי זה לשמוע ולגחך קשות לנוכח טענותיהם של חסרי הדעת הנבערים. מסמך זה ינסה לנפץ את המיתוסים המטומטמים של האנשים הקטנים בכל הקשור לרוק הכבד, וינסה להלחם בחיצוניות הנבובה וההליכה בתלם אחר אופנות מתחלפות של אותם אלה שממציאים אופנות אלה ושמוציאים שם רע לכל METALHEART אמיתי, בכל מקום על-פני כדור הארץ הכחול והעצוב שלנו. "מתכות כבדות" יכלול בין דפיו, בנוסף לאמור לעיל, גם ובעיקר אלבומים חדשים שיצאו לאחרונה, ביקורות על אלבומים אלו, המלצות ודיעות. "מתכות כבדות" יביא לידיעת מעגל קוראיו את עצם קיומן של להקות מעניינות ששווה לשמוע, חברות תקליטים מחתרתיות ואיכותיות וכל חומר אחר רלוונטי. בנוסף, יתקיימו ראיונות עם אנשים מעניינים בתחום, מוסיקאים ולהקות מהארץ ומחוצה לה, בעיקר אלה הפחות ידועים והפחות ממוסחרים. ידידיי הקוראים יוכלו לכתוב לי את דעותיהם, השקפותיהם וטעמם המוסיקלי, הצעות לשיפורים ופידבקים על כל העולה על רוחם - בתנאי שהאמירה תהיה מעניינת, איכותית וקשורה לרוח העיתון. אני מבטיח להשתדל ולפרסם את כל התכתובות המעניינות.

מסרב להאמין לבורות המרושעת הרותחת סביב,
אין במה להאמין, אין למי להאמין,
אין מה לעשות...

טירפינג

ואלדר גאלגה
תקליטי האמרהארט, הולנד
ייבוא והפצה:

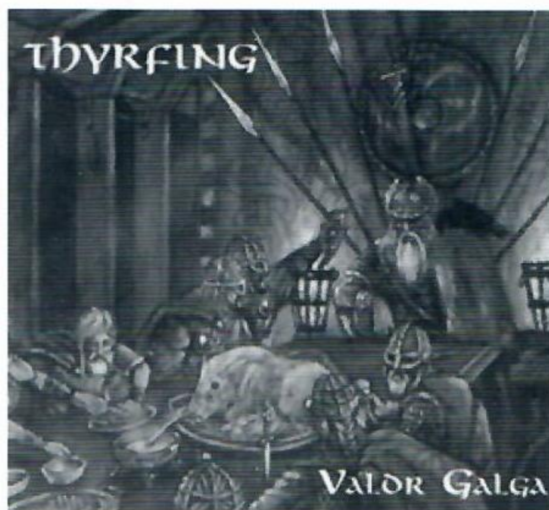

Thyrfing

Valdr Galga
HammetHeart Rec.,1999
Raven Music

השבדים הבלתי נלאים. יגיד מי שיגיד מה שיגיד - השבדים יודעים את נפש האדם. מכירים את השוק העולמי היטב ומודעים למוסיקה שתוכל לדבר לרוב המטאליסטים באשר הם. מדוע? אולי מפני שהם שבדים. כמו מכוניות הוולבו והסאאב, כמו כל דבר שהם עושים עד הסוף - או לא עושים כלל, כך גם במוסיקה. הם חביבים עליי במיוחד מכיוון שלהבדיל מן התכונה שהוזכרה לעיל, ובעצם בניגוד לה, בכל הנוגע למטאל - הם לא פה ולא שם. מה הכוונה? ובכן, הם אלופי העולם בז'אנר הבלאק/דת', והדגש הוא על הקו הנטוי, כלומר מן בן-כלאיים של הבלאק והדת', קצת מזה וקצת מן השני - כך ששני העולמות לא יקופחו וכל חובב מטאל משני עברי המתרס יוכל למצוא את מקומו ואת הקטעים החביבים עליו. גם אם הינך מעריץ בלאק פאנאטי, תוכל תמיד ליהנות מ -A Canorous Quintet (ז"ל) או מ -Hypocrisy, וגם ההיפך תופס: לא מחויב המציאות שתהיה מעריץ מושבע של דת'/ברוטל ושלא תוכל ליהנות הנאה מרובה מ-Sacrilege, Naglfar או אפילו מ-Siebenburgen. השבדים טובים מאד בהליכה על הקו הדק שמפריד בין סגנונות מטאל שונים, שלעתים איבה רבה שוררת ביניהם - ובאותו איזור דמדומים הם לרוב פועלים. ייאמר הדבר כמובן לזכותם, ועובדה זו בהחלט מגדילה את סיכוייהם במכירת יותר אלבומים ופנייה לקהלים פוטנציאלים רחבים יותר. השבדים שולטים ביד רמה וללא עוררין בעולם המטאל בדיוק בגלל תכונות אלה; שילובים ומיזוגים, שתי וערב של אלמנטים רבים, גם אם לרוב הם נוצצים ובומבסטיים, אך הכיף שבהאזנה הוא מילת המפתח - וזהו אכן כיף גדול. טירפינג (נשמע יותר כמו סירפינג) היא בדיוק הדוגמא הקלאסית לאמור לעיל. כל הרכיבים "הנכונים" נמצאים: קונספט פופולרי (ויקינגים - איך לא ?), הקלטת האלבום במקום הנכון (Abyss Studio- איך לא?), המפיקים הנכונים (האחים טאגטגרן לבית Hypocrisy - איך אפשר בלעדיהם?) ומוסיקה מצוינת. יש בהרכב זה קלידן מעולה שעושה עבודה פשוט מצויינת, ושנגינתו דומיננטית לא פחות משאר הכלים (מאד מאד מזכיר את עבודת הקלידים המופלאה של Bal-Sagoth), סולן אגדי - שילוב מושלם של בלאק/דת'/דארק מטאל, ריפים

יפהפיים מאסכולת ה-Heavy Metal. (מפתיע כמה יפה לשמוע נגיעות Heavy Metal קלאסי כמעט, ביצירות ברוטאליות - מתיישב ממש כמו כפפה על היד המתאימה), והקטע הגדול ביותר: שימו לב! פתיחת רצועה מספר 4 נשמעת בדיוק, אבל בדיוק כמו לקוחה מתוך שיר הנושא מתוך המחזמר הידוע "פאנטום האופרה" מאת אנדרו לויד וובר!! לא גדול?! שמחה גדולה, הנאה גדולה. תענוג גדול. ללקק את השפתיים מעוד יצירה בלונדינית משובחת. והרי הם, השבדים, כל כך טובים בזה שזה לא הגיוני ולא הוגן כלפי הפחות מוכשרים. פסגת המטאל בשיא תפארתו!!

When you're living your life like an arrow in flight,
You must always accept that the end is in sight,
Be grateful at least for the fact that you knew,
You came to death, he did not come for you,
You are like targets who sit and await,
Patiently suffer the arrows of fate,
Saying "I am but mortal and destined to die,
I can change nothing so why should I try?..."
(SABBAT,"DreamWeaver" 1989)

אופת'
דומם
תקליטי פיסוויל, בריטניה

Opeth
Still Life
Peaceville Rec.,1999

הענקים חוזרים, ובגדול! הצמרמורת חוזרת לגוף, ההתרגשות, הדגדוג בקצות האצבעות, הרצון לקום ולהשתולל, לרקוד עד אובדן הכרה, לדפוק את הראש בדלת, בקיר - עד זוב דם. מיקאל אקרפלד הקוסם עשה זאת שוב...! בסדר, אני יודע שנסחפתי קצת, ושביקורת זו לא תהיה אובייקטיבית (יש חיה כזו בכלל "ביקורת אובייקטיבית?" ביקורת היא ע"פ מה שהמאזין שומע ואוהב או אינו אוהב, נקודה.). אני מנסה להעביר כאן את התחושות שחוויתי כשפתחתי את המעטפה החומה ובה הפרומו של האלבום החדש של אופת'. ההתרגשות אינה בגלל שאני נשוי לסולן הלהקה או משהו כזה, אלא פשוט כיוון שאני מכיר את פעילות הלהקה מראשית דרכה, ובהחלט חושב שהיא אחת מאותם היהלומים שבכתר (בכתר, כידוע, אין מקום להרבה יהלומים). ובכן לענייננו. זהו אלבומה אריך-הנגן הרביעי של אופת'. הרביעי, והראשון שיוצא לאור בחברת התקליטים הבריטית הותיקה PEACEVILLE (כיום היא חברה-בת של Music For Nations הענקית). הלהקה עזבה את חברת התקליטים קנדלייט CANDLELIGHT הבריטית גם היא (שהוציאה את שלושת תקליטיה הראשונים של אופת', כמו גם אלבומים גדולים כמו הראשון של אמפרור, קורפס KORPSE הסקוטים, דה הורס אוף באבילון THE WHORES OF BABYLON ועוד דברים טובים). המעבר הזה מחברה לחברה לא ברור, אולי פשוט הציעו להם יותר כסף (ואז המעבר ברור מאד...). אומרים שהכסף משחית. אולי, אך לא תוכלו להגיד זאת על אופת' בשום אופן. לא באלבום מופלא זה "STILL LIFE". אופת', שמוצאה משוודיה, החליפה מלבד חברת תקליטים, גם הרכב. מלבד אקרפלד, הסולן והגיטריסט, מקים הלהקה ומנהיגה, ולינדגרן שגם הוא על הגיטרות וגם הוא מן ההרכב המקורי, נוספו עוד שני נגנים (מתקופת האלבום My Arms, Your Hearse) ששמות משפחתם אינם בדיוק ממקור שוודי או מהסביבה הסקנדינבית הקרובה. אלו הם מרטין לופז על התופים ומרטין מנדז על הבס (כן, כן, ברצינות!). קצת הסטוריה: אלבומה הראשון של אופת' ראה אור בתחילת 1995, לאחר שזמן רב הסתובבו בסצנת המטאל המחתרתי הקלטות דמו DEMO בקרב המשוגעים לדבר, והשמועה על חבורת מוסיקאים מוכשרים ומקוריים הגיעה לאוזני חברת התקליטים קנדלייט (אור-נר בעברית) שהחתימו אותם על חוזה. כאמור, אלבומם הראשון אורכיד ORCHID(סחלב בעברית) הוקלט באולפני יוניסאונד השייכים לדן סוואנו (סולנה של אדג' אוף סניטי, נייטינגייל, גודסנד, מפיק של אגדות מטאל כמו דיאבוליקל מסקרייד ועוד ועוד). כבר מאלבומם הראשון בלט כשרונם העצום הן כמוסיקאים מבצעים והן ככותבים מוכשרים. שילוב של קולות ברוטליים עם שירה נקייה, מוסיקה כבדה עם קטעים אקוסטיים ומלודיים ארוכים ויפהפיים. סגנונם היה ייחודי, ועם השנים הם הצליחו לשמור על סגנון זה מבלי לשעמם אף לא בשיר אחד משלושת אלבומיהם הראשונים. מיקאל אקרפלד, סולן הלהקה, הוא אדם עסוק. הוא השתתף ביצירת המופת של אדג' אוף סניטי - קרימסון, שם ניגן גיטרה והוסיף עם קולו הייחודי נופך נוסף לאלבום נפלא זה. בנוסף, הוא היה סולנה של קטטוניה (כטובה שעשה לאחד מחברי הלהקה) באלבומם האגדי - אומץ, רצח, יום (Brave Murder Day), שנחשב לאחד מאלבומי המטאל הטובים בכל הזמנים, ולא מעט בגלל קולו. בשני אלבומיהם האחרונים של קטטוניה שימש כיועץ קולי לסולן הלהקה. אמרתי לכם, בחור עסוק ומוכשר. באלבומם השני של אופת', מורנינגרייז MORNINGRISE , הרעיונות שבאלבום הראשון לוטשו, גובשו ומבנה האלבום היה ברור יותר, עקבי יותר. השירים היו מובנים יותר מבחינת התפתחות העלילה המוסיקלית, הקטעים המלודיים היו ישירים וקצרים יותר, הקטעים הכבדים היו כבדים יותר. עם העוצמה שהתגברה בהם באלבום השני, הגיעו אל האלבום השלישי, שהיה גם הכבד ביותר מבין השלושה-My Arms, Your Hearse (ידיי, עריסת המוות שלך - בעברית), שהוא מבריק מבחינה רעיונית. זהו אלבום קונספט המדבר על אהבה ומוות (כמו בערך כל שאר אלבומיהם), אלבום שבו כל טקסט של שיר מתחיל במילה האחרונה של השיר שקדם לו, כאשר השיר הראשון מתחיל במילתו האחרונה של השיר האחרון. טקסט מעגלי המזכיר את מעגל הקסמים של חיים, אהבה, מוות, חיים... הקטעים המלודיים כמעט נעלמו, ועוצמה טהורה של דת'-מטאל שרק אופת' יודעים לנגן כמותו - מילאה את אלבומם השלישי. אלבומם הרביעי שנקרא סטיל לייף STILL LIFE (דומם - בעברית), הוא צעד אחד קדימה בכל הקשור לעוצמה וכובד ובכל הקשור במלודיה. זהו השילוב המושלם בין אלבומם השני לשלישי, אך באופן מוגבר, משודרג. הם כבדים יותר מבשלישי, מלודיים יותר מבשני, טכניים, מקוריים, אך ניתן עדיין לזהות בקלות שמדובר בגדולים מכולם - אופת'. אקרפלד הוא כרגיל מצויין הן כסולן דת'-מטאל אגרסיבי ואיכותי (מזכיר מעט את דיוויד וינסנט ממורביד אנג'ל), והן כבעל קול צלול כאגם רחוק בקטעים הפחות עצבניים (מזכיר את שירתו של דן סוואנו באלבומם של גודסנד GODSEND - As the shadows fall כשהצללים נופלים - בעברית). ההפקה צלולה, אף כלי אינו מקופח, עבודה מצוינת של החברים ושל מהנדס הקול באולפני פרדמן המפורסמים בגוטנברג, שוודיה - פרדריק נורדסטרום. השירים ארוכים , לא משעממים אף לא לרגע אחד. זמן האלבום כ-65 דקות.. קשה לי לחשוב על משהו ששווה קנייה יותר מאלבום זה, באם אתם רוצים לפנק את עצמכם עם יצירת מופת אמיתית.

There is no Good, There is no Evil, there is just FLESH...

Solarisis

Holland Is Made Of Tofu

Morbid Rec.,1999

סולאריסיס

הולנד עשוייה מטופו

תקליטי מורביד, גרמניה

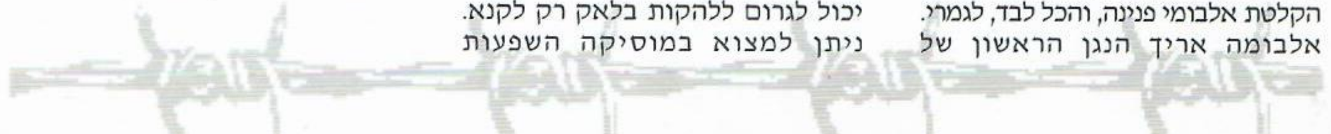

הכל כתום. דף המידע שקיבלתי מתקליטי מורביד, עטיפת האלבום, הכל. מי אלה לעזאזל SOLARISIS ? רק לא עוד להקת דת' מטאל חסרת טעם...ובכן, SOLARISIS בהחלט אינה עוד להקה. היא ה-להקה! להקה? בעצם פרויקט יחיד של הולנדי מוכשר בעל השם הבלתי אפשרי Gijs Van Ouwerkerk, בחור כחוש וממושקף וכל-כך מקורי. שמו של האלבום הוא ללא ספק אחד המקוריים והפחות יומרניים שקיימים אי-שם. אדם זה פשוט עושה מה שהוא רוצה, מבלי לשתף אף אחד, ללא ויכוחים עם חברי להקה על סגנון, טקסטים, השפעות ואגו. מישהו שמע על פרויקט זה מעולם ? גם אנוכי לא! אך מר אוברקרק מסתובב עם החומר המוסיקלי שלו מאז 1995, מאז הספיק להקליט שתי קלטות דמו: Ecliptica ו- Illumination וזהו בעצם אלבומו אריך הנגן הראשון. אוברקרק עושה הכל כולל הכל באלבום זה; שר, מנגן גיטרות, בס, תכנות מכונות תופים, סימפולים, קלידים ואפקטים אחרים. והתוצאה-יוצאת דופן. בכלל, בשנים האחרונות יותר ויותר הקלטות סולו, פרויקטים של יחידים, הם הדבר החם והטוב ביותר בביצת המטאל העולמי. פרויקטים כמו Diabolical Strapping, Mortiis,Masquerade Arckanum,Young Lad ו-Oxiplegatz, זוכים להכרה עולמית עצומה ולהערכה רבה, עבור ההישג של הקלטת אלבומי פנינה, והכל לבד, לגמרי. אלבומה אריך הנגן הראשון של Solarisis יכול בקלות להתברג בראש הרשימה המכובדת הנ"ל ואני בטוח שאם חברת תקליטים גדולה היתה אוספת את האומן ההולנדי הממושקף אל חיקה, כל ילד היה מזמזם את מילות השירים לפחות באותה התלהבות שהוא מזמזם את Cradle Of Filth . הקולות ברוב האלבום מופקים ע"י אפקטים, הרמונייזרים אלקטרוניים, ומזכירים מאד את שירתו המתכתית והקרה של סולנה של SoulStorm באלבומה "Darkness Visible" (Rec.,1993) Metal Blade לרוב קולות דת', מעט קולות בלאק אגרסיביים וגרוניים יותר, אך באופן מפתיע ניתן להבין כמעט כל מילה. המוסיקה היא מן הפרוגרסיביות ביותר ששמעתי בזמן האחרון באלבומי מטאל, ובכלל. בתוך כל קטע ניתן למצוא 10 מקצבים שונים המשתנים כל הזמן, במהירות ובחדשנות ובמבנה השיר.

מכונות התופים נשמעות נהדר (אני מתחיל לחשוב שהן עדיפות על פני הדבר האמיתי). קטעי הקלידים, שברובם מינימליסטיים, עשויים בגאוניות, בחן וברגש שהיה יכול לגרום ללהקות בלאק רק לקנא. ניתן למצוא במוסיקה השפעות מ-Heavy Metal, בעיקר בריפים בפתיחת השירים, וכשהאיש מקונן את קינתו בקולו הטבעי, אני רוצה פשוט לבכות. קטעי הפסנתר הם מן הקצרים והיפים ששמעתי מעודי, והבן-אדם פשוט מצליח לא לשעמם לחלקיק שנייה לכל אורכו של אלבום קצר זה (33 דקות וקצת). אם מאזינים ממש טוב, ניתן לשמוע גם הדים רחוקים שמזכירים את Summoning . הגיטרות נשמעות מצוין, כבדות, מלוכלכות וגסות וההפקה מצוינת. בפתיחת אחד השירים מר אוברקרק אפילו מודה לנו, הקהל, שנתנו לו הזדמנות עם אלבום זה. ואני אומר: לא, אלה אנו שצריכים להודות לו, שבצעד אלגנטי כל-כך, מתווה לנו הבחור האנונימי הזה את הדרך לסגנון המטאל העתידי, וכיצד הוא יישמע בשנים הבאות. אז מה היה לנו? שם מקורי, מוסיקה מקורית, חידוש, הרבה רגש וכישרון, שילוב של דת' ותעשייתי, נגיעות בבלאק והרבה כיף. מישהו אמר שהדתי' מטאל מת? הצחקתם אותו ואותי!! שיהיה לכם יום כתום, וחמישה כוכבים לתקליטי מורביד על החתמה מוצלחת נוספת של אומן שנות האלפיים.

Krabathor

First Alben/Edited Double Cd

Morbid Rec.,1999

קראבאטור

הקלטות ראשונות/אלבום כפול

תקליטי מורביד

צ׳כוסלובקיה. זוכרים את המדינה בעל השם הארוך הזה? ובכן, לנוחיות המשתמש פורקה הארץ היפה הזו לשניים: צ׳כיה ו-סלובקיה. צ׳כיה זכתה לקבל את העיר פראג, אחת הערים היפות באירופה, ובנוסף לכך הביאה לעולם את אחת מלהקות המטאל המעניינות הפועלות בחצי השני של שנות התשעים. תעשיית הרוק הכבד הצ׳כית/סלובקית הינה מן הפעלתניות והחרוצות שקיימות באירופה. סצנה סמיכה ומבעבעת שמדי פעם מצליחה לפרוץ את כלוב האנדרגראונד ולהפיץ את אמירתה ברחבי העולם, לכל מי שמעוניין לשמוע מה שיש לה לומר. 90% מהלהקות הפועלות באיזור זה לא מוכרות כלל, וספק אם אי-פעם מישהו ישמע עליהן, אך כשאחת מהן מצליחה להגיע להכרה עולמית - היא עושה זאת בגדול. להלן רשימה של כמה להקות צ׳כיות/סלובקיות, ומי שמכיר מי מהן או ששמע אי פעם חומר מוסיקלי של אחת מהן - שיקום, ויקבל גלידה! ובכן: Lunatic Gods, Perversist, Dark, Forgotten Silence, Scabbard, Wayd, Dizorderz, Monasterial Crypt, Editor, Beast Of Prey, Phantasma , Dark Future, Greedy Invalid, Insane, Hammerheart. להמשיך? מצד שני מי אינו מכיר את עמיתיהן המזרח אירופאיים Master's Hammer, Christ Agony, Vader, Behemoth, או Nocturnal Mortem (להבדיל)?? הבנתם את כוונתי??? כשהמזרח אירופאים טובים - אז הם ממש טובים. אחת מן החבריה הטובים היא להקת קראבאטור, שתקליטי מורביד החליטו להוציא בהוצאה מסודרת את שני אלבומיה הראשונים והנדירים : Cool Mortification ו-Only Our Death Is Welcome. במורביד הבינו שישנו ביקוש רב להקלטות ראשונות אלה והדפיסו שני אלבומים אלו בהוצאה מחודשת ומשופרת לכדי תקליטור אחד. קראבאטור היא דוגמה מצוינת לכושר התמדה, כישרון וכמה טיפות מקוריות שחוברו יחדיו למה שהלהקה הינה כיום. קראבאטור החלה לפעול למעשה ב-1984(!). לאחר שנים של נגינה במחתרת, הוקלטו שני האלבומים שבהם עסקינן; Only Our Death Is Welcome ב-1992 ו- Cool Mortification ב-1993, שהודפסו והופצו רק במולדתם עד לרגע שבו תקליטי מורביד הרימו את הכפפה ויזמו הדפסה מחודשת זו. החלטה שבדיעבד נראית נכונה מאד, לכל מי שמכיר ואוהב את מה שקראבאטור עושים ולכל מי שזוהי פגישתו הראשונה עם החומר המוסיקלי האיכותי הזה. לכאורה נראה שתקליטים שהוקלטו לפני שבע או שמונה שנים אין בהם עניין מיוחד אם אינם נחשבים לקלאסיקת רוק כבד טהורה. בנוסף לכך, מי שכבר הספיק מעט להכירני, יודע שיותר מאשר עייפתי מאין-ספור להקות דת׳-מטאל איזוטריות שמוציאות אלבומים חסרי חשיבות, חידוש או עניין כלשהו, ונעלמות כלעומת שבאו (וגרוע מכך, לפעמים נשארות זמן רב מדי על-מנת להמשיך ולהקליט חומר רדוד ומשעמם - דוגמאות רבות לכך שקצרה היריעה מלמנותן). את קראבאטור אהבתי מן הרגע הראשון. הם ברוטליים בדיוק במידה הדרושה, השירים והמקצבים מגוונים מאד, הסולן מצויין והמפתיע הוא שהם נשמעים די מעודכנים למרות השנים שעברו מאז הוקלט החומר המוזיקלי הזה. נקודת אור נוספת שנזקפת לזכותם הינה הצטרפותו של פול ספקמאן (Paul Speckmann) האגדי לשורותיהם. מר ספקמאן, אחד מותיקי מחתרת המטאל בעולם, שהנהיג וניגן בקלאסיקות כמו Death Strike, Abomination, Master והוציא אלבום סולו מצויין, חבר אל קראבאטור כנגן באס לאחר עזיבתו של הבאסיסט הקודם .ספקמאן, שהינו גם סולן ויוצר מטאל מוכשר בנוסף להיותו נגן באס מעולה (זוכרים את סולו הבאס 'terrorizer' מאלבומה הראשון של Master ?), יפיח ללא ספק רוח חדשה ומרעננת במפרשיו של ההרכב הצ׳כי המבטיח הזה, על-מנת לאפשר לנו, המאזינים, עוד שנים רבות של ברוטליות מהנה ובלתי מתפשרת מכיוון מזרח. נקודת אור נוספת וחדשות טובות, היא העובדה שתקליטי מורביד חתמו על הסכם הפצה מסודר עם Raven Music, כך שמעתה ניתן יהיה להשיג חומר מוסיקלי משובח מאחת מחברות התקליטים המוערכות ביותר על-ידי, גם בארץ. עלו והצליחו!

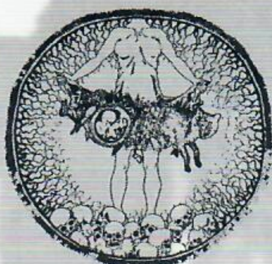

ברוכים הבאים
לסדר העולמי החדש

או.קיי., בואו נראה; Burzum (וארג ויקרנס) עשה את Old Funeral ו-Mayhem , Ulver עשו את Arcturus וגם Mayhem עשו אותם. Arcturus הם גלגול של Borknagar, ו- Borknagar הם גלגול של Ved Buens Ende , או הפוך (מה זה משנה?!).The Kovenant היא בעצם Covenant , ואלה האחרונים הם לא אחרים מאשר Dimmu Borgir. ועדיין לא דיברתי על עשרות פרצופיהם של Old Man's Darkthrone,Child (Fenriz), Satyricon והפרוייקטים האינסופיים של חבריEmperor (ונשותיהם). אומרים שכל ישראל חברים. הנורבגים כנראה למדו מאיתנו וכעת גם כל הנורבגים חברים. חברים כל-כך טובים שכולם נשמעים כמו להקה אחת גדולה ומאושרת. מה קורה פה? מישהו יכול להסביר לי?! אני לא בטוח שהאחווה הצפונית הזו מוצאת חן בעיניי, במיוחד כאשר ידידות מופלאה זו מסרסת את כל מה שטוב במוסיקה בכלל, וב- (בלאק) מטאל בפרט. איני מבין כיצד ניתן ליצור משהו מקורי כאשר היצירה היא נחלתם של מעטים (סצנת הבלאק הנורבגית מורכבת מגרעין קשה של כעשרה אנשים), שנשארים בערך באותה נקודה כל הזמן. אך כנראה שיוצרים אלה מונעים על ידי היומרנות הכללית שרוצה להגיד כביכול: "אם זה נורבגי, זה בטח טוב ואיכותי". נכון? מה פתאום!! השיעמום המפוהק שהיה נחלתו של הדת' מטאל (שהשכיל לצאת ממנו לפני שהיה מאוחר מדי), הגיע גם אל הבלאק מטאל הנורבגי. חברים יקרים, צילומים של יערות, נופים ופיורדים, בנוסף למנות גדושות של איפורי פנים, פנטאגראמים, צלבים הפוכים ותחפושות טרול - כבר אינם יעילים יותר ובטח שאינם משאירים רושם כלשהוא על מאזין אינטליגנטי. המוסיקה היא השפה החשובה, וכל שאר הקרנבל יכול אולי להוסיף מעט צבעוניות, אך אינו שווה מאומה כקונספט בפני עצמו! כיום ניתן בקלות להגיד שהמטאל השוודי□(והפיני) עומד בקו אחד, אם לא למעלה מזה, עם זה הנורבגי, והרכבים (צעירים) כמו Thyrfing, Sacrilege, Naglfar ואפילו Children Of Bodom מצמצמים רווחים במהירות ונושכים חזק בעקביהם של הנורבגים השבעים והגאוותנים. ההילה שאפפה את הבלאק הנורבגי מתפזרת מהר מאד, ורק מעטות מן הלהקות הנורבגיות עדיין מחזיקות על גבן את המשקל הכבד של ההצדקה שהנורבגים עדיין שווים משהו. Limbonic Art והאלבום האחרון והמופלא של Emperor (Equilibrium ix) הם מן הפנינים האחרונות שמפיחות אש חיה בגחלת הגוססת של מסורת הבלאק הנורבגי (ובכל מקרה מסתמנת המגמה של זניחת הבלאק מטאל, וחיפוש אחר סגנונות כבדים ומעניינים יותר - בכל הנוגע לשתי הלהקות המוזכרות לעיל). די עם השטויות האלה. צריך לעבור הלאה, למנה טרייה וטעימה של קיצוניות מקורית ומרעננת. הפסיקו לאכול מנות תפלות של בלאק אימפוטנטי ומ-ש-ע-מ-ם!!!!!!!!!!!!!!! הביטו סביבכם, שימו לב למה שקורה כאן, בכל פינה אפלה, להקות מופלאות צצות מן החורים המצחינים ביותר בתבל, ממשכנות העוני של דרום אמריקה, מן האי מלטה, ממזרח אירופה, אוסטרליה, אירלנד וסקוטלנד, מן המזרח הקרוב והרחוק, מתורכיה ופורטוגל, מסלובקיה, ציכיה, פולין, אוקראינה ואיסלנד. האם נורבגיה היא המקום היחיד שמופיע באטלסים ובמפות העולם שלכם? הנורבגים נחים על זרי הדפנה של עברם המפואר, וצוחקים עליכם בשפת אימם, שפה שרק הם מבינים וכלל לא מעניין אותם אם אתם מבינים ולו דבר אחד מן המסר "החשוב" שיש להם להעביר הלאה. הכאב והסבל, וחוסר הצדק החברתי שזועק מפיותיהם המיוסרים של אומנים ברחבי העולם מדברים אליי פי מליון ממעשיות על יערות וטרולים ואלים סקנדינביים וויקינגים ואנטי-שמיות כללית. כל אוצר המלים העצום של להקות כמוImmortal , מסתכם בשלוש מילים שחוזרות על עצמן בכל שיר, בכל אלבום : Winter , Frost ו- Mountains. זהו בהחלט אוצר מילים כביר שניתן לעשות בו שימוש נרחב בשיעור האנגלית השני, בבית הספר היסודי. יצירה מוסיקלית משובחת נמדדת על פי קריטריונים אינדיבידואלים של כאן ועכשיו, ולא לפי מה שהיה. מה שהיה, טוב למוזיאונים ולספרי היסטוריה. ביקורת מוסיקלית צריכה להיות עניינית: על פי מה שיוצא מן הרמקולים, על פי מה שזה עושה למאזין. לא מעבר לכך. מסורת ארוכה ומפוארת אינה מייצרת מוסיקה טובה- אנשים עושים אותה!

ברוכים הבאים לסדר העולמי החדש!!

רטרוספקטיבה

רטרוספקטיבה - אבני-דרך בתרבות המטאל הקיצוני
Retrospective - Milestones of the Extreme Metal Culture
והפעם:
Winter - Into Darkness

פינה זו מוקדשת למה שהיה, שהינו חשוב לא פחות ממה שישנו או ממה שיהיה - ובמידה רבה, מוסיקת המחר נועצת את שורשיה ושיניה בעבר הקרוב או הרחוק. רוב הדברים בעולמנו הומצאו כבר, אם לטוב ואם לרע, ומשימת החדשנות או ההמצאה המוחלטת הינה משימה קשה אם לא בלתי אפשרית. כמעט בכל יצירה, בכל צורת אומנות או אמירה ניתן לשמוע קולות מן העבר. קלייב בארקר (Clive Barker) אחד מסופרי האימה הביזארית / פנטזיה אפלה האהובים עליי (חיבר יצירות כמו "מעורר השאול", "קאנדימן", "אדון האשליות", "עולם טווי" ו"קאבאל") אמר פעם בפתיחת אחד מספריו הנהדרים שלא קיים מושג כמו 'התחלה'. אין סיפורים שמתחילים'. בכל סיפור ניתן למצוא הידהודים ואלמנטים, עדינים ככל שיהיו, מסיפורים שקדמו להם וכך הלאה. כמה מכם שמעו את הקלישאה המשומשת: 'ללא עבר אין עתיד?' כמה מכם למדו בשיעורי הביולוגיה בכיתה ח', שלואי פאסטר הוכיח שאין דבר כזה: "יש מאין?" כמה מאיתנו באמת הפנימו את אמרתו של הצ'יף האינדיאני הזקן ש: "All Things Are Connected"? ובכן, איני מתכוון להעלות באוב את זיכרן של Blue Oyster Cult, Rush, Uriah Heep או Deep Purple שכבודן העצום במקומו מונח - זהו בעצם "המפץ הגדול" של הרוק הכבד המוכר לנו נכון להיום - אלא להתמקד בעבר הקרוב יותר - שנות השמונים הזוהרות (ותחילת שנות התשעים), שללא ספק היוו את "אביב הרוק הכבד". בעשור זה, סגנונות המטאל (שרק בתקופה זו קיבל למעשה את שמו) הראו מגמה ברורה של גיבוש צלילים ורעיונות - והכיוון היה צפונה, אל עבר מחוזות אקספרימנטליים, אנטגוניסטים וקיצוניים הרבה מעבר למה שהיה מוכר עד לאותה עת. אחת מהנציגות המשמעותיות ביותר של סוף שנות השמונים (ואחת מן הפחות בולטות) היא להקת WINTER, שהקליטה בשנת 1990 אלבום אחד ויחיד בחברת התקליטים הגרמנית NUCLEAR BLAST -Into Darkness. אלבום מיתולוגי, שכמעט לאחר עשור נשמע רלוונטי וכבד יותר מרוב להקות הניאו-מטאל. להקה שללא ספק הטביעה את חותמה על עולם המוסיקה המחתרתית בכל העולם, גם אם לא תמיד נאמר הדבר בקול רם. WINTER נוסדה בסוף 1988 בניו-יורק, באיזור לונג - איילנד. האידאולוגיה של ההרכב היה מוגדר מראש; חיבור בין מלל למוסיקה לשם יצירת אווירה והעברת רגשותיהם לנוכח תקופה פרועה זו שאנו חיים בה. רגשות אלה הם הדיה של המציאות, לקיחת האספקטים השליליים של בעיה על מנת לעורר תגובה חיובית. הגברת קולה הזועם של האפוקליפסה, פס-קול שנועד לתקוף עולם אפל, קר ואלים. WINTERסירבו לאחוז בידם דגל של סגנון זה או אחר. על פני השטח הם נשמעים כלהקתDoom/Death אך בשום אופן לא הסכימו לשייך עצמם לסגנון זה או לגישה היומרנית והצבועה שלעתים איפיינה ז'אנר זה. הם טענו:"הקשיבו והחליטו בעצמכם"! חברי הלהקה הצהירו על היותם מוסיקאים מעורבים, שדואגים למצב כדור-הארץ וכואבים בראותם את החוליים הרבים שבהם לוקה החברה המודרנית. הם כתבו ושרו על מה שבאמת האמינו ואמרו שאינם באים להטיף לאף אחד - רק להתריע ולידע. המוסיקה היתה חלק מהם; היא נוכחת בגישתם כלהקה, ובכל אחד מהם כאינדיבידואל. הם אהבו את האתגר שבעשייתם ובתקיפתו. ברגע שהדבר יפסיק להוות אתגר - אין טעם להמשיך לעשותו. 'Into Darkness ' הוא ללא צל של ספק אחד האלבומים הקודרים, האיטיים והכבדים שהוקלטו אי-פעם. עטיפת האלבום מכניסה את המאזין ישר לתוך הלך הרוח שמועבר הן במוסיקה והן בטקסט היחיד שפורסם -מילות שיר הנושא. כל להקת דום שתעלה על דעתכם תהיה קרקס עליז וצבעוני לנוכח האפילה הטהורה המשודרת. מי שמכיר להקות כמוGrief ו- Sorrow יכול רק להתחיל להבין מה משמעותה שלWINTER . אם אינכם נמנים עם מתי-המעט שברשותם מצוי אלבום נדיר זה, חפשו אותו בכל מחיר או בקשו בכל לשון של בקשה מחברת Nuclear Blast להוציאו בהוצאה מחודשת. חשבתם שאלבומה של Forest Of-Cathedral Equilibriumשבר שיאים בעוצמתו הזוחלת? חישבו פעם נוספת!

" They will try to restore law and order only to keep their system of greed, power and domination. Churning, crushing, destroying, squashing anything in it's path, and all for nothing but to do it again, we are thrust into DARKNESS"

Morgion

Solinari

Relapse Rec.,1999

מורג'ון

סולינארי

תקליטי רילפס, ארה"ב

מי אמר שהאמריקאים לא יודעים לעשות מוסיקה ? נא להכיר את המקבילה האמריקנית ל-My Dying Bride הבריטים - מורג'ון. כשאני אומר "מקבילה" אני מתכוון לעוצמה המוסיקלית, לאיכות ולחוכמה הטמונה הן בצלילים והן במלל- אבל הרבה יותר מרגשים ! אני מנסה לברור היטב את מילותיי מבלי להיכנס לקלישאות מיותרות או שירי הלל. ניתן לכתוב כל-כך הרבה על אלבום זה, וצריך לקצר. המשימה הקשה ביותר בבואך לכתוב ביקורת על יצירה מוסיקלית, או בכלל לכתוב על מוסיקה, היא להעביר את התחושות ואת החוויה שבהאזנה - לכתב. אני אנסה כמיטב יכולתי ושליטתי בשפה, להעביר לכם הקוראים ,את החוויה המוסיקלית שנקראת סולינרי (שמש - בלטינית). הדבר הראשון שחשבתי עליו כשהקשבתי לאלבום היה: "הם מזכירים לי מאד את מיינד-רוט Mind Rot באלבומם דואנינג Dawning (Relapse Rec., 1995)".
מי שמכיר את אלבומם זה של Mindrot יודע למה אני מתכוון; כבד כמו גיהינום, מלודי כמו רקדנית באלט, עבודת קלידים מינימליסטית ואפקטיבית, שירה עצובה

ונמוכה משולבת בנהמות דת' ברוטליות אך כל-כך ענוגות לאוזניי, והכל באווירה באווירה סופר-אפלה, גותית ומסתורית, שרק מורג'ון יודעים לייצר. הטקסטים הם מן הבוגרים, המעניינים והעמוקים ביותר שנתקלתי בהם אי-פעם. הגות שלמה של ידע וחוכמה עתיקה, שהקורא יכול להבינה כראות עיניו, אם מטפורית או אם תרתי - משמע .המלל הכתוב הוא פילוסופיה קודרת באנגלית גבוהה ואיכותית (מצרך נדיר בד"כ), מה שמוכיח כי הושקעה עבודה ומחשבה רבה בתכנים המילוליים, שחשובים ללהקה לא פחות מן התכנים המוסיקליים. זוהי מוסיקת סוף העולם, אטית וענוגה (ענוגה - כלומר מרטיטה את הנפש, הקטעים העדינים כמו גם הכבדים, ואיזה כובד !!), מוסיקה החודרת פנימה לעצמות, זורמת במחזור הדם ומביאה את השומע לאורגזמה רוחנית, גופנית ושכלתנית גם יחד. מורג'ון משלבים יחד באלבום זה, הן את העוצמה והן את היופי והשילוב הזה של שתי הקיצונויות עוטף את המאזין בחום בשעה שהוא מגלה בכל רגע שעובר, אלמנט חדש באווירה הקודרת. המוסיקה דורשת את מלוא תשומת לבו של המאזין, מוסיקה מהפנטת ומאירה מקומות חשוכים (או מחשיכה מקומות מוארים), מוסיקה שלוקחת אותך למסע של גילויים חדשים. אלבום ארוך (כ-53 דקות), שירים ארוכים, לא משעממים לשנייה א-ח-ת! הפקה מדהימה, צלולה כמו קריסטל, מוסיקאים מוכשרים שנותנים לכל להקה שיעור ביצירתיות. ההפקה הגראפית איכותית ומושקעת, וכאמור טקסטים מעניינים באנגלית יפה. עבודה נפלאה של כל הנוגעים בדבר הוצאתו לאור של אלבום זה. יצירת מופת.

BloodThorn

Onwards Into Battle
Season Of Mist Rec.,1999
Raven Music

עוקץ - דם

אל עבר הקרב
תקליטי סיזן אוף מיסט, צרפת
ייבוא והפצה:

כמה זמן צריך בנאדם לחכות למשהו כזה? הגידו לי; שנה, שנתיים, חמש שנים?! אם אדע כמה זמן, אהיה מוכן לחכות. באמת. אופתי הנורבגים? דיי קרוב. דארק מטאל מלכותי, אפל וכבד. הנה, הנה באה הצמרמורת לגוף, וכי מישהו מכיר קריטריון טוב יותר מצמרמורת, שאיתו יוכל לשפוט באם משהו הוא יצירה אלוהית או סתם עוד דבר נדוש?! אני לא! ובכן, ל-Bloodthorn, האנונימיים יחסית, זהו אלבום אריך נגן שני בסך הכל . אך כמה שהחבורה הזו מקצועית. חבורה שהשכילה לשאוב את כל ההשפעות והיסודות הנכונים, והרכיבה מהם משהו שהוא יותר מסכום כל המרכיבים. סינרגיזם מושלם בין כל מה שטוב בדארק מטאל, האפקט העצום שיש לנגינת קלידים נכונה ומקצועית וכל מה שנותן את האווירה הנכונה הן בקטעים מלודיים והן בבלאק מטאל. התוצאה ממש, ממש טובה. רוב הקטעים איטיים וחולמנים (עם כמה התפרצויות זעם עצבניות), סולו גיטרות הבי מטאלי מקורי, סולן ענק שניתן להשוותו אולי לסולנה של Sheitan , עם קצת נגיעות של Alastis ו -Opeth , וסולנית משנה משובחת. אך, כמה שזה יפה! הגיטרות והקלידים מאוזנים להפליא ושני האגפים דומיננטיים בדיוק באותה מידה (הקלידים אינם רק רקע או תבלין למוסיקה), אין ל- Bloodthorn בשום צורה שהיא את הצליל הנורבגי האופייני, אולי מכיוון שאינם מנגנים בלאק, אלא שוב השילוב הכל-כך מוצלח בין כמה סגנונות יחד, והמישמש הזה, אם יודעים כיצד לעבדו נכון - מוצלח יותר מכל דבר. אם מישהו ישאל אותי מהו אחד האלבומים הטובים והמעניינים של 1999, Onwards Into Battle של BloodThorn יהיה ללא ספק אחד מן המועמדים הבולטים. מוסיקת מלחמה, מרגשת, כבדה, מצמררת ובעיקר מהנה. מי שלא מכיר את החומר המשובח של החבורה הצפונית הזו, יעשה לעצמו טובה גדולה אם יעשה עימה הכרה- ובמהירות. פשוט מדהים!

Bloodthorn

Onwards into battle

מורטישן

ביתור מסור חשמלי

תקליטי רילפס, ארה"ב

Mortician

Chainsaw Dismemberment

Relapse Rec.,1999

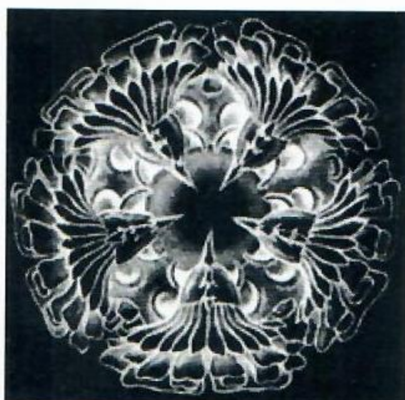

ישנן כמה הקלטות פרימיטיביות שאשא עמי לעד. הפשטות הקדמונית והמרושעת לעתים חזקה עשרת מונים מן הדבר המתוחכם, "הנאור" והמתקדם ביותר. אלבומים שקשה לתאר איזה אלמנט בהם מוצא חן בעינייך, ועוד יותר קשה להסביר מה בכלל מוצא חן בעינייך (יותר נכון 'באוזנייך') ב"זבל" הזה. אלבומה הראשון של Blood הגרמנית Impulse To Destroy- הוא דוגמא מצוינת לאמור לעיל; גריינד מטורף, רצחני ופשוט יותר מקיר לבן, שמבחינתי הוא אלבום הגריינד הטוב ביותר שנוצר, לא מכיוון שהוא באמת אלבום טוב, אלא פשוט מפני שכך גריינד אמיתי צריך להשמע. וכן, הוא מאד מהנה. דוגמא נוספת היא ה- EP הראשון של Blue Blood-Atrocity, תקליטון "7 מדהים באגרסיביות האכזרית והפשטנית שלו. מעברו השני של האוקיינוס האטלנטי, ישנן שתי דוגמאות נוספות שאולי יצליחו לפזר מעט את ערפל כוונותיי; האחת היא Suffocation, שאלבומה אריך הנגן הראשון Effigy Of The Forgotten- הינו אלבום הברוטאל מטאל הטוב ביותר שנוצר אי-פעם. נקודה. וישנה Mortician, שהיא ליגה בפני עצמה. מורטישן לא מנגנים מוסיקה. מורטישן מייצרים רעש לבן מקצועני, לא-אנושי ומפחיד. מפחידה עוד יותר העובדה שסאדיזם קולי זה הינו מהנה באופן לא-רציונלי לחלוטין. רבות מן הלהקות הפועלות כיום, מתיימרות להקרא "הלהקה הכבדה ביותר ביקום". מורטישן היא הדבר האמיתי! עזבו אתכם ממתופפים סופר-מקצועיים. בואו נכניס מכונת תופים/ירייה, ששום מתופף אנושי לא יוכל לעולם להתחרות בה. עזבו אתכם מטקסטים, בואו נכניס דגימות (סימפולים) מקלאסיקות אימה קולנועיות, ניקח גיטרות שברחו מבית משוגעים, נוסיף מעט נהמות של חולה כלבת ונגרום לאוזניים של כולם לדמם.

Will Rahmer | Desmond Tolhurst | Roger Beaujard

הבנתם את הרעיון? לעולם לא תוכלו להבין אם לא הקשבתם טוב-טוב לאנרכיה הכל-כך מסודרת ומחושבת שנקראת מורטישן. הסאונד יחסית מצוין, מאד היי-טקי, כל מכה של מכונת התופים, עד כמה צפופה שלא תהיה, נשמעת בבירור, והגיטרות - איזה מגבר מסוגל לעזאזל להתמודד עם הצלילים הגסים אך הנקיים כל-כך, החדים כמו סכין מנתחים - שמנסרות לאורכו של השיגעון המופלא הזה?! תמיד טענתי שזו לא חוכמה גדולה לייצר רעש. זאת ניתן לעשות בקלות גם מבלי ללמוד מוסיקה, ובטח ללא הצורך בקריאת וכתיבת תווים. בסופו של דבר, Chainsaw Dismemberment אינו רעש כלל! זוהי ההצהרה האחרונה, הגבול האחרון, שמעבר לו פשוט לא נמצא דבר, רק שממה. זה יכול היה להיות פס הקול המושלם לסרטים כמו Alien או HellRaiser 4, וגם אם אתם אינטליגנטים, אינטלקטואלים ,נורא מתוחכמים ומחפשים ריגושים מוסיקליים חדשים - צאו למסע של 50 דקות לתוך מוחו של זומבי סדיסטי, פסיכופאטי לחלוטין - ואחרי שהסיוט ייגמר, עוד תצאו ממנו מחייכים. זו הבטחה!!!!!!!!!!!

Shamash

Eternal As Time

Oz Productions 1999

שמש

נצחי כמו הזמן

הפקות אוז, מקסיקו

תקליטי אוז, בסיס הבית של אחת מלהקות הדתי'/ברוטל הותיקות ביותר הפועלות כיום -Cenotaph , וביתן של להקות ברוטליות אחרות שביקוריהן בארץ נדירים מאד (Under Moonlight Sadness, Agony Lords, Shub Niggurath, Buried Dreams, The Chasm, Dies Irae), היא לייבל מצויין למי שמחפש משהו טיפה אחר בעולם המחתרת המקובע. כמו סדרת הטלוויזיה של HBO הגדולה בכל הזמנים - אוז, כך גם חברת התקליטים המצוינת הזו, הולכת לכיוונים קצת אחרים ממה שמוכר ואופנתי. אגב אוז (הסדרה), הקימה אוז (הלייבל) חברה- בת שנקראת: נו, נראה אם תנחשו - Emerald City Records. נחמד, האז! ובכן, סוף סוף קיבלתי פרומו דנדש מהם, אחרי נדנודים של חצי שנה, והציפייה, ניתן לומר, היתה משתלמת. כעת, זו המשימה הקשה ביותר שהוטלה עליי בכתיבת ביקורת מוסיקה. זאת כיוון שאיני יודע מה לכתוב. איני יודע אם לשנוא או לאהוב את מה שאוזניי שומעות. מה שקיבלתי היה אלבומה של להקה מקסיקנית, בעלת שם עברי מסורתי (Shamash) , ציור עטיפה שלכאורה מתאים מאד ללהקות ברוטל, כותרת האלבום אינה חד משמעית לשום כיוון שהוא, והמוסיקה - גם היא לא. מן שילוב מוזר של דארק/דת', בתיבול אורגני כנסייה, קטעים אינסטרומנטליים (חלקם כמעט קלאסיים - חלק מקטעי הקלידים נשמעים כמו עוגבי הכנסייה של יוהאן סבסטיאן באך) ומעט שירה גותית, קודרת ואמוציונאלית.

המוסיקה רחוקה מלהיות כבדה, ולמען הדיוק, הכלי הכבד ביותר בהקלטה הוא למעשה קולו של הסולן, שהינו קול מעניין בפני עצמו; חסר אופי מוגדר, כזה שלא ניתן להדביק לו תווית של אי אילו ז'אנרים. האלבום אינו קליט במיוחד. זאת לא עקב היותו רצחני בשום צורה שהיא, אלא פשוט מכיוון שהרעיונות אינם נוטים להתפתח ולהגיע לשיא דרמטי כזה או אחר כמעט באף שיר. מבנה השירים גם הוא מוזר; אין מבנה מוגדר באופן מובהק: בית, פזמון, בית וחוזר חלילה. מה שבולט באופן מיוחד לאורכו של האלבום, הוא עצם היותו מאד רגשני, גדוש באמוציות מוסיקליות וקוליות לרוב, ובמקרים מסוימים (בעיקר באלה שבהם הסולן צורח במלוא גרונו צרחות כאב) הזכיר לי קולו את השירה המאד רגשנית של Burzum / Bethlehem . יש לי הרגשה שככל שאאזין לאלבום זה יותר פעמים, כך אדע להעריכו יותר. דברים טובים באמת הם אלה המחלחלים באיטיות אל תוככי הנפש ומשאירים רושם עמוק ולאורך זמן מאשר להיטים קליטים שנשרפים במהירות של "זבנג וגמרנו". או כפי שכתבו חברי Sentenced על עטיפת אלבומם המופלא: Amok:
"Love It Or Hate It !"

מבחר ה- Metal הגדול בארץ!!

RAVEN MUSIC

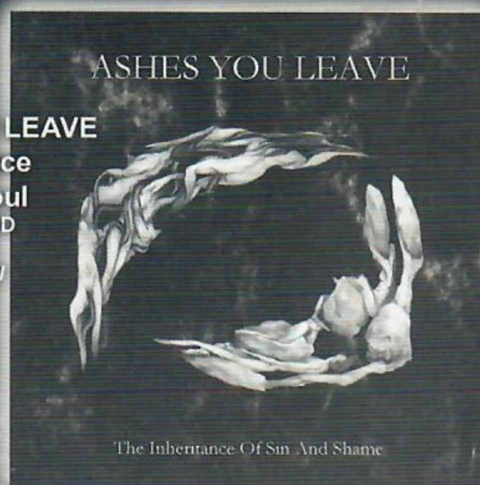
להזמנות וקטלוג:09-7412389

Nile, Mayhem, Satyricom,
Seth, Thyrfing, Stratovarius,
Ancient Rites, Sirius, Emperor,
Limbonic Art, Edguy, Vader...

מחיר כל דיסק 60 ש"ח בלבד!

OBSCENITY-Intense
SPV 084-09052 CD/PicLP
(At last the 5th LP by these "die hard" death metalworkers from Germany is to see the light of day and the name says all. Includesmultimedia animations!)

ASHES YOU LEAVE
The Inheritance of Sin and Soul
SPV 084-09062 CD
(Croatia`s doom/ gothic lunatics will place their next sad hymn into your ears.)

IMPETIGO-Faceless
SPV 076-09072 MCD/PicEP
(The fathers of gore-grind provide a new helping in form of their hard-to-obtain EP which will now re-released on a MCD and and a limit. edition pic-disc-EP.)

PSF 3, D03114 Drebkau, Germany
Tel: 035602-20282, Fax: -20636
www.morbidrecords.de
info@moridredcords.de

"Ask for our large catalogue incl. 2 $US or 2 I.R.C. for postage"